

A Szentlélek megszorítása és a munkájával szembeni ellenállás

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Márk 3:28-29; Apostolok cselekedetei 7:51; Efezus 4:25–5:2; 1Thesszalónika 5:19-21; Zsidók 10:24-25

„És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szentlelkét, aki által megpecsételtetek a teljes váltságnak napjára” (Ef 4:30).

A Szentléleknek különleges képessége van arra, hogy rávegye a bűnösöket elveszett állapotuk tudatára. A vágyat is felébreszti bennünk, hogy elfogadjuk Jézust és bűneink bocsánatát. A Szentléleknek páratlan hatalma van arra, hogy győztessé tegyen és képesítsen Jézus csodálatos jellemének a tükrözésére. Ugyanakkor mi, gyöngé bűnösök elutasíthatjuk a hatalmas, mindenható Szentlelket, hiszen nem kényszeríti magát ránk. A bűn nagyon alattomos, mégis vonzó. Igen, könnyen csapdába csal és a halálba vezet. Szöges ellentétben áll Isten tiszta szentségével és jóságával. Mivel a Szentlélek is szent Isten, ezért ellenzi a bűn minden formáját, tehát megszorítja, amikor vétkezünk és nem akarjuk feladni bűnös utunkat. Bármilyen hatalmas is a Szentlélek, pozitív befolyását ki lehet oltani, és amikor tovább folytatjuk bűnös életmódunkat, ellenállunk neki. Az evangéliumok arra is figyelmeztetnek, hogy egyetlen bűn van, ami nem megbocsátható: a Szentlélek elleni káromlás (Mt 12:31-32).

Ezen a héten bibliai szempontokat fogunk tanulmányozni, amelyek a Szentlélek megszorításáról, kioltásáról és elutasításáról, valamint a megbocsáthatatlan bűnről szólnak.

ELLENÁLLNI A SZENTLÉLEKNEK

Milyen figyelmeztetést találunk ApCsel 7:51 versében, és hogyan tudjuk ezt ma is alkalmazni?

A Biblia számos konkrét bűnt nevez Szentlélek elleni bűnnek. Ezek közül több egyéni szinten jelenik meg, de van közösségi szinten elkövetett bűn is, ahogy azt ApCsel 7:51 verse alapján megállapíthatjuk. István rámutat, hogy milyen keménynyakúak voltak a vádolói, hasonlóan azokhoz a lázadó izraelitákhoz, akik az aranyborjút imádták (2Móz 33:3). Ellenálltak a Szentléleknek, mert nem voltak hajlandók odafigyelni arra, amit a Lélek akart a szívükbe írni Isten prófétái által. Az Isten és a terve elleni lázadás végül arra vezetett némelyeket, hogy elutasítsák az Úr Jézus Krisztus kívánalmait. Ahelyett, hogy követték volna Jézust, a külsőségekben megnyilvánuló istentiszteleti formákkal helyettesítették az Isten Igéjének való engedelmességet.

Megdöbbenő és egyben lenyűgöző is a gondolat, hogy az Isten által teremtett gyöngé ember, aki teljesen tőle függ, mégis visszautasíthatja a Szentlélek munkáját – végeredményben az Isten kegyelmét. Valóban hatalmas az Isten, mégsem írja felül kényszerrel a szabad akaratumat, hanem tiszteli döntéseinket.

Feltehetjük a kérdést: ha Isten kényszeríteni akart volna az engedelmességre, miért nem tette már meg az Édenben Ádámmal és Évával? Így megvédte volna a világot a bűn mélységeitől. Isten szabadnak alkotott meg bennünket, szabadon hozhatjuk meg erkölcsi döntéseinket az élet vagy halál, a jó vagy gonosz mellett. Szent ajándékot kaptunk, de mekkora árat kellett fizetni érte!

Miközben mindenki felelős saját döntéseirért, létezik közös felelősség is: fontos bátorítanunk egymást a hűségre, az Isten Szava iránti engedelmességre és arra, hogy maradjunk közel Jézushoz (Zsid 10:24-25). Ma azzal áll ellen az ember a Szentléleknek, ha elutasítja Isten Igéjét és nem hallgat prófétáinak üzenetére.

Könnyű visszagondolni az ősi Izraelre, bírálva hibáikat. Viszont mi a helyzet a saját rossz döntéseinkkel? Hogyan éreznénk magunkat, ha ugyanúgy nyilvánosságra kerülnének bűneink, mint az ókori Izrael hajdani vétkei?

Hogyan készíthetünk másokat is szeretetre és jó cselekedetekre? Mi a felelősségünk abban, hogy erősítsük a többi emberben is a szeretetet és a jóra való készséget?

MEGSZOMORÍTANI A SZENTLELKET – 1. RÉSZ

Olvassuk el Ef 4:30 versét! Itt Pál felszólító módot használ, és int, hogy ne szomorítsuk meg a Szentlelket. Mit jelent a Szentlélek megszorítása?

A Szentlélek személyes lény, nem csak egy isteni erő, ezért lehet megszorítani. Mivel szomorítjuk meg? Ne feledjük, a Szentlélek egyik feladata, hogy megnyissa szemünket a bűnre (Jn 16:8). Elvezet Jézushoz, aki megbocsátja bűneinket és megszentel. Isten Lelkét szentnek nevezi az Ige. Ebből az következik, hogy gyűlöli a bűnt, ellenben örül, amikor mindenben engedelmesek vagyunk Istennek, valamint tiszta, szent dolgokat gondolunk és szólunk. Másrészről ez azt is jelenti, hogy megszorodik, ha olyasmit dédelgetünk, ami nem méltó isteni elhívásunkhoz. Amikor makacsul ragaszkodunk a bűnhöz vagy lebecsüljük jelentőségét, megszorítjuk Őt. A Szentlelket megszorítani pedig súlyos dolog.

Pál az Ef 4:30 versében olvasható kijelentést olyan összefüggésben írja, hogy milyen életet éltek a hívők, mielőtt megtértek Krisztus által, és milyen lett az életük a megtérésük után. Mivel új teremtmények vagyunk Krisztusban, türelmesnek és kedvesnek kell lennünk egymással, elhordozva egymást szeretetben. Kitartóan törekedjünk arra, hogy megőrizzük a Lélek egységét a békesség kötelékében (Ef 4:2-3). Mivel a Lélek megújított (Ef 4:23), most Krisztust követjük, mert Ő a fej (Ef 4:15), ezért nem járunk hiábavaló gondolkodással, ahogy a pogányok teszik (Ef 4:17). Olyan életet kell élnünk, ami kedves Isten előtt (Ef 4:24-31).

Ha hagyjuk, hogy a 4. fejezetben említett negatív dolgok némelyike felbukkanjon a szavainkban és a tetteinkben, megszorítjuk a Szentlelket. A Lélek megszorítása azt jelenti, hogy durván elutasítjuk megszentelő jelenlétét és életet átalakító hatalmát, mert szándékosan folytatjuk bűnös utunkat.

A Szentlélek nem közönyös az életmódunkkal szemben. Olvassuk el Ef 4:25-31 szakaszát, és soroljunk fel konkrét erkölcsi magatartásformákat, amelyek megszorítják a Szentlelket! Miért szomorodik meg a Szentlélek e dolgok miatt?

MEGSZOMORÍTANI A SZENTLELKET – 2. RÉSZ

A Szentlelket meg lehet szomorítani, és ez arról árulkodik, hogy Isten nem közönyös irántunk, sem azzal szemben, amit teszünk. Istenre igenis hatással vannak döntéseink és életmódunk.

Olvassuk el Ef 4:25–5:2 szakaszát! Mit mond itt az Ige, és mennyiben más az életünk, ha követjük ezeket a bibliai parancsokat?

Ha pozitívan akarunk fogalmazni, így mondhatjuk: megörvendeztetjük a Szentlelket, amikor szeretetben szóljuk az igazságot; amikor gyűlöljük a bűnt, de haragunkban nem vétkezünk; amikor kétkezi munkát végzünk és munkánk gyümölcsét arra használjuk, hogy segítsük a szűkölködőket; amikor építő módon beszélünk és kegyelmet közvetítünk mindazok felé, akik hallják szavainkat; amikor kedvesek, szelídek és megbocsátóak vagyunk. Amikor állítjuk, hogy keresztények vagyunk, mégis úgy élünk, mintha Krisztus nem jött volna le a földre, és életünkre nincs hatással az Ő vezetése és szeretete, akkor megszorítjuk a Szentlelket. Amikor azt valljuk, hogy hiszünk az Igazságban, de tetteink és viselkedésünk ennek a hitvallásnak ellentmondanak, megszorítjuk a Szentlelket. Az erkölcsi becsületesség hiánya szintén megszorítja a Lelket. Missziós erőfeszítéseinket nem szabad elválasztani attól, hogy etikai szempontból milyen a magatartásunk. Ha úgy élünk, hogy mások látják: valóban az Ő gyermekei vagyunk és Jézust tükrözzük vissza, megörvendeztetjük Istent.

Milyen közösségi vetülete van annak, ha Léleekben járunk (Ef 4:3-4, 15-16, 32)? A Lélekkel teljes élet miként nyilvánul meg a másokkal való közös terén?

Érdekes, hogy Efezus 4. fejezetében is fellelhető egy kifejezetten közösségi szempont. Az egység gondolatát többször is említi ez a szakasz. Pál fontosnak mondja, hogy tartsuk fenn a Lélek egységét, mert Isten életét éljük, vagyis lényegében egymásért élünk (Ef 4:32). Azzal is bizonyíthatjuk, hogy nem akarjuk megszorítani a Szentlelket (1Kor 3:16-17), ha tudatosan figyelünk arra, miként bánunk egymással a gyülekezetben, „*igyekszünk megtartani a Lélek egységét a békességnek kötelében*” (Ef 4:3). Valóban számít Istennek, miként bánunk egymással a gyülekezetben, az egyházban, ami a Szentlélek temploma (1Kor 3:16-17). Isten Lelke számára is rendkívül fontos, hogy milyen nagyra becsüljük Krisztus testében egymást, a „test tagjait”.

Nagyszerű, ha ismerjük az igazságot, a hármasság angyali üzenetet (Jel 14:6-12), de tegyük fel magunknak a kérdést: „Hogyan bánok a többiekkel, különösen azokkal, akik rám szorulnak vagy akik nem tehetnek értem semmit, mert nincs mit adniuk cserébe?”

KIOLTANI A SZENTLELKET

Hogyan oltja ki az ember a Szentlelket? Mit mondhatunk erről 1Thessz 5:19-21 alapján?

Az „eloltás” kifejezés a tűz képét idézi fel. Ugyanez a görög szó szerepel 1Thessz 5:19 és Ef 6:16 verseiben is, arra utalva, hogy bizonyos szempontból a Szentlélek a tűzhöz hasonlít, amit ki lehet oltani. Ne feledjük: a Szentlélek két jelentős dolgot tesz értünk: tudatára ébreszt bűneinknek és hatalmat ad azok legyőzésére. Mindkettő a megszentelődéssel kapcsolatos.

A Szentlélek Isten Igéjén keresztül mond el nekünk mindent, amit tudnunk kell a szent életről, és bennünk lakó hatalma által képessé is tesz arra, hogy ismereteink alapján megváltoztassuk az életünket. A Lélek kioltását például úgy kerülhetjük el, ha megfogadjuk Pál tanácsát: „*A prófétalást meg ne vessétek*” (1Thessz 5:20)! Pál arra inti a thesszalonikai hívőket, hogy ne vessék meg a prófétai kijelentéseket, ugyanakkor figyelmezteti őket: mindent vizsgáljanak meg (1Thessz 5:21). Nyitottnak kell lennünk a Lélek vezetésére a közösségi életünkben és nem szabad kioltanunk a Lélek munkáját, ugyanakkor helyes ítélőképességre is szükségünk van, mert hamis tanítások és hamis próféták is támadnak az egyházban.

Nem minden lélek nemes, nem minden Istentől való. Isten Igéje azonban, amit a Szentlélek ihletett, lámpás a lábunknak, biztos fény az utunkon (Zsolt 119:105). Az Ige mércéjével tudjuk megvizsgálni az új prófétai kijelentéseket is. A bibliai időkben a lámpásban volt egy égő kanóc, ami fényt vetett az ember lába elé az éj sötétjében. A Biblia azt mondja, hogy járjunk Lélekben (Gal 5:25). Ez úgy valósítható meg, ha alárendeljük magunkat Isten Igéje tanításainak és engedelmeskedünk a Szentlélek késztetéseinek, amikor bemutatja, hogyan éljünk. Vannak, akik bár hiszik, hogy a Biblia Isten Szava, magyarázatukkal megfosztják az Igét valódi tekintélyétől. Ám ezzel azt is megakadályozzák, hogy ereje hasson az életükre. Amikor tiszteletlenül lebecsüljük Isten Igéjét vagy nem akarjuk magunkra alkalmazni tanításait, kioltjuk ezt a lámpást, amit pedig azért adott Isten, hogy vezessen az utunkon és a jó cselekedetekre indítsa lelkiismeretünket.

Olvassuk el 1Thessz 4:7-8 verseit! Mit jelent az, hogy „szentségre hívott el minket az Isten”? Életünk mely területével kapcsolatban kell megkérdeznünk, hogy valóban „szentségben” járunk-e?

KÁROMLÁS A SZENTLÉLEK ELLEN

Olvassuk el Mk 3:28-29, Lk 12:10 és Mt 12:31 verseit! Ha Isten minden bűnt és káromlást megbocsát, mi az, amit mégsem bocsát meg?

Talán egyetlen bűn sem okozott a keresztyének körében nagyobb bizonytalanságot és félelmet, és nincs más, amit annyira félreértének, mint a Szentlélek elleni káromlás fogalmát. Egyesek úgy gondolják, hogy Jézus néhány konkrét bűnre gondolt, amelyek különösen súlyosak. Jobban tesszük azonban, ha emlékeztetjük magunkat: Isten szemében minden bűn utálatos, jóllehet némelyik vétkeknek drasztikusabb következménye van, mint a többinek. Mire utalt Jézus, amikor a megbocsáthatatlan bűnről beszélt? Valójában egyik igevers sem állítja, hogy ezt a bűnt *nem lehet* megbocsátani. Inkább arról van szó, hogy aki ezt elköveti, *nem fog* megbocsátást nyerni. Emlékezzünk: a Szentlélek feladata büntudatra ébreszteni a bűnösöket és vágyat kelteni bennünk arra, hogy elfogadjuk Jézust, mert egyedül Ő bocsáthatja meg a bűnt. Ezek szerint a Szentlélek elleni káromlás Jézus megváltói munkájának tudatos, szándékos és kitartó elutasítása. Ez olyankor történik meg, amikor valaki akarattal, konokul ellenáll a Szentlélek bizonyágtételének, aki Krisztusról, a megváltásról és a kegyelemről akarja meggyőzni. Jézus nem arra utal itt, hogy valaki kiejt a száján néhány káromkodást. A Szentlélek elleni káromlást az követi el, aki kitart hitetlensége mellett és nyíltan ellenszegül Jézusnak. A Szentlélek káromlása nem egy egyszeri epizód, hanem az élet határozott iránya. „Ahelyett, hogy elfogadták volna a számukra felkínált bizonyosságot, ahelyett, hogy felismerték volna Krisztus munkájában a menny ajándékát, ők inkább gonosz céljaikhoz ragaszkodtak és kijelentették: Jézus a gonosz által végzi csodálatos munkáját. Ez volt a Szentlélek elleni bűn” (Ellen G. White: *Loma Linda Messages*. [Üzenetek Loma Lindáról] 156. o.).

Amikor az emberi szív eltökélten kitart az Istennel szembeni makacs ellenállásban, tudatosan megtagadja Jézustól mindazt, ami Őt megilleti, akkor a szív megkeményedik és már nem képes felismerni a Szentlélek bizonyágtételének igazságát Isten megváltó áldozatát illetően. Ez a bűn nem azért van túl a megbocsátás lehetőségén, mintha Isten gyenge volna vagy nem akarna megbocsátani, hanem azért, mert az ember már nem képes felismerni bűnét. Így nem is fogadja el a megbocsátást Jézus által. Ennek a hozzáállásnak perze örökre szóló következményei vannak.

Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy bármit is valljunk magunkról, nem szegülünk szembe nyíltan Istennel, visszautasítva Szentlelkét (lásd pl. 1Jn 5:3; Róm 8:14)?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Már az is, amikor az emberek izgatottan kérdeztetik, vajon elkövették-e a megbocsáthatatlan bűnt, nyilvánvalóvá teszi, hogy bizonyára nem. Ugyanis ha elkövették volna, nem aggódnának miatta. Aggodalmuk a kellő bizonyíték arra, hogy még nyitottak a Szentlélek vezetésére. Ilyenkor Jézus igazságát kell igényelni, az Ő érdemeibe kapaszkodva, hitben és engedelmesen kell tovább haladni az úton. Csakis Krisztus igazságával befedezve – ami Isten igazsága (Róm 10:3) – kaphatja meg bárki azt a békét és bizonyosságot, amit olyan fájó módon hiányolnak. Tehát valóban csak annak nem bocsáthat meg Isten, aki makacsul elutasítja, hogy Jézushoz forduljon bűnbocsánatért. „A Szentlélek elleni káromlás nem egyetlen hirtelen szót vagy tettet jelent, hanem az igazság és bizonyosság erőteljes, határozott elutasítását” (Ellen G. White megjegyzései, *The SDA Bible Commentary*. [Hetednapi Adventista Bibliakommentár] 5. köt. 1093. o.).

„Ne tekintsen senki úgy a Szentlélek elleni bűnre, mint rejtélyes és meghatározhatatlan fogalomra! A Szentlélek elleni bűn azt jelenti, hogy valaki makacsul elutasítja a megtérésre való felhívást, nem válaszol arra” (1093. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Ha valaki odajönne hozzánk és arról beszélne, hogy aggódik, vajon nem követte-e el a megbocsáthatatlan bűnt, mit mondanánk neki, és mely bibliaszövegeket hívnánk segítségül? Miért mondhatjuk ki azt, hogy csakis a hit általi üdvösség megértése lehet felszabadító tudat annak a számára, aki úgy érzi, hogy reménytelenül elveszett?
- 2) Akkor oltjuk ki a Szentleket, amikor nem vagyunk hajlandók úgy cselekedni vagy beszélni, ahogy Ő vezet. Vajon életünk mely területén fenyeget ez a veszély? Mikor kapjuk magunkat azon, hogy elutasítjuk Isten vezetését, és hogyan tanulhatjuk meg az olyannyira szükséges átadást?
- 3) Néha Isten megenged olyan körülményeket az életünkben, amelyeket rossz néven veszünk vagy nem értünk. Ez volt a helyzet például Jóbbal is. A haragtartó, sérelmekhez görcsösen ragaszkodó magatartás miért nehezíti meg/gyengíti a Szentlélek munkáját az életünkben? Hogyan bízhatunk Istenben még jobban és adhatjuk át neki teljesen az életünket a legnehezebb időszakokban is?
- 4) Némelyek annyira tartanak attól, hogy az egyházban tapasztalható „romlott” áramlatok beszennyezik őket is, hogy teljesen kivonulnak a közösségből, egyedül próbálják megélni hitéletüket. Mi a baj ezzel az elképzeléssel? Miért nem biblikus, miért nem követésre méltó módszer?

BÉKE

Mindannyian szeretnénk bizonyos célokat elérni. De ha lemondunk ezekről, és hagyjuk, hogy Isten vezessen, békére lelünk. A béke csak akkor jön el, ha együtt munkálkodunk Istennel, hogy bekövetkezzen.

Képzeld el úgy Isten békéjét, mint szeretetének valódi jelenlétét a világmindenségben! A béke nem csupán nyugalom, hanem emberségünk, tehetségünk, adottságaink vibráló egyesülése. A Szentlélek tükröződése minden egyes emberben. A béke a különbözőségünket megkoronázó egység.

Gyakran gondoljuk, hogy a béke nem más, mint a nézeteltérés hiánya. Pontosabban nem más, mint nézeteltéréseink harmonikus egyeztetése. Amikor mások küszködésére válaszul reményt vagy megoldást kínálunk, sokkal egyetemesebb béke irányába teszünk lépéseket, mint hinnénk.

A legtöbben úgy hisszük, hogy „a jótékonyság otthon kezdődik.” Reméljük, hogy a hozzátartozóinkért cselekedett jó által a jóság szétárad majd, akár a gyűrűk a víz felszínén. És ha az emberek átadják egymásnak az áldást, ez így is van. De egy pillanatra gondoljunk fordítva a tó vizére! Mondjuk, hogy távol az otthonunktól kezdjük, és a gyűrűk befelé, a központ felé mozognak!

Nem bátorítana ez arra, hogy világméreteken gondolkodjunk?